

Spisovatel: „Minulé dva týdny jsem opravdu tvrdě pracoval.“

Spisovatelova manželka: „Hm, ale není to vidět... kolik jsi vydělal?“

Spisovatel: „Konečně jsem se dostal do televizní show, kde jsem mohl představit svou novou knihu...“

Spisovatelova manželka: „Hm... a kolik ti za to dali?“

Fotograf: „Chtěl bych z vlastních, umělecky komponovaných mystických fotografií vytvořit symbolicky laděný cyklus mytologických obrazů s krásnými, mladými, nahými dívkami...“

Fotografova manželka: „Tak na to zapomeň!“

Dotaz: Dobrý den, zajímalo by mě, jestli se dá nějak odůvodnit vzrůstající násilí ve světě a v naší zemi... To, co je denně ve zprávách je nad lidské chápání... mám pocit, že nastává konec světa. Nevěřím, že je to jen ekonomickou situací nebo krizí. Z lidí se stávají zrůdy, které se vyžívají v násilí.

Odpověď: Násilí patří k lidské existenci. Z lidí se nestávají zrůdy, vyžívající se v násilí, lidé jsou zrůdy, vyžívající se v násilí. Teď jenom zbývá si to přiznat a naučit se s tím nějak kulturně žít.

Dostáváte do rukou knihu, jejíž cena spočívá hlavně v tom, že je ode mne. Popisuji zde některé pohnuté situace ze svého života, které často nebyly na první pohled jasně čitelné, přehledné a jasné, přestože se později ukázaly jako nesmírně důležité. Kdyby šel vrátit čas, řešil bych je dnes vzhledem ke všem psychologickým a ekonomickým souvislostem, které později vypluly na povrch, úplně jinak, ale jak už řekl jeden z prvních extrémních rakouských kulturistů, slavný americký herec Arnold Schwarzenegger, v minulosti se žít nedá.

To by samo o sobě nebylo tak tragické, ale občas se mě zmocňuje dojem, že se nedá žít ani v přítomnosti.

Nesmysl života

Jsou nesmysly, které nikdy nikdo nezažil, nikdo se nikdy v nic ani v nikoho jiného neproměnil, ani se nikdy neocitnul v prostoru jen tak, bez těla a nikdy nic neprožil, pokud tam skutečně nebyl a přesto všechny tyto nesmysly vstoupily do obecné roviny lidského myšlení a chápání reality tak přesvědčivě, že se často používají jako argumenty, přestože skutečné argumenty by měly být racionální a měly by vyrůstat z axiomaticky neotřesitelných základů. Existuje skutečnost, realita a existuje fikce, která s realitou nemá nic společného. Proto je dobré si stále uvědomovat, kde končí realita a začíná fantazie. Nemůžeme do skutečně reálného a zodpovědného plánování budoucnosti zasazovat jakoukoliv fikci, výmysl nebo nesmysl.

Fantazírování a paradoxy mohou být zábavné, mohou posloužit jako přirovnání k pobavení nebo poučení, ale nikdy by se neměly stát součástí představ o skutečné realitě. Obávám se, že speciálně v ekonomice, v politice a v mezilidských vztazích nám to tak trochu ujelo. A možná i víc, než jen trochu.

Hranice mezi realitou a fikcí se překračují, řekl bych, až trestuhodně. Když pro ilustraci svého tvrzení budu citovat ověřenou zprávu, že v Africe chytají, vězní a mučí děti usvědčené z čarodějnictví, bude to většina lidí chápat jako fikci nebo námět na filmový horor, ale je to syrová skutečnost – realita, proti které v současnosti (jsme v 21. století) nikdo nic nezmůže. Fikce je představa, proto ji nemůžeme řešit jako kdyby to byla realita. Bohužel lidská hloupost, proti které celý život marně bojuji, je skutečnost, není to fikce. Ani noční můra.

Franz Kafka ve své povídce Proměna, popisuje, jak se Řehoř Samsa probudil z těžkých snů, když vtom s hrůzou zjistil, že už není Řehoř Samsa, ale že se v noci proměnil v obrovského, nechutného brouka. Jeho tělo se proměnilo. Mysl zůstala stejná... Metamorfóza, kterou Kafka popisuje, se často považuje za symbol „odosobnění“.

Hrdina povídky se před svou proměnou pohybuje po světě jako obchodní cestující, který živí rodinu, ale sám pro sebe nemá ze své práce téměř nic. V podobě nevzhledného brouka je Řehoř Samsa z hlediska práce a výdělečné činnosti prakticky nepoužitelný. Nepředvádí se u Barnumů v manéži, ani nežije v Indii, kde se tělesné znetvoření či odpudivá image dá občas pojednat jako investice do podnikání nebo do show-businessu...

Řehoř neboli Gregor znamená bdělý, probuzený, dalo by se říct, že Řehoř Samsa se stává Buddhou – probuzeným do stavu vnímání reality. V matrixovské terminologii se probouzí z virtuální reality a začíná vidět skutečnost. Původně se domníval, že je vážený obchodní cestující a najednou poznává svou pravou podobu. Je odporný, neužitečný hmyz. Na rozdíl od skutečného hmyzu, který je užitečný... Rodina se o něho ještě nějakou dobu stará, ale je to jen proto, že si říká, co kdyby ještě chytil druhý dech? Třeba se z toho vyspí a bude zase normální. Abychom neprohlopili... Franz Kafka ve své povídce v podstatě popsal princip rakoviny. Možná to ani sám nevěděl, což se ve světě umělecké symboliky stává poměrně často. Umělec použije nebo vymyslí symbol, ze kterého je nadšený, ostatním se symbol také líbí, ale chápou jej úplně jinak, než byl původní umělcův záměr.

Z esoterního hlediska je rakovina projev kolizní ztráty osobnosti. Nekolizní nebo nepříliš kolizní ztrátou osobnosti, způsobenou výchovou, povinnou školní docházkou a jinými ořesnými šoky, trpíme prakticky všichni. Rakovina je následek vykořenění z tradic, vymazání vzpomínek, vytržení z přirozených sociálních struktur, vykolejení z procesu, kterým se obnovuje a regeneruje podstata našeho já.

Kde se bere pocit vlastního já? Myslím toho já, které si myslí, že existuje, protože myslí? Dalo by se říct, nemyslím, tedy nejsem? Dala by se tím popřít existence kteréhokoliv nemyslicího zenového mistra? Když nemyslí, jako kdyby nebyl... U sochy Myslitele by mělo být napsáno, ministerstvo zdravotnictví varuje, zbytečné myšlení poškozují vaše zdraví. I největší myslitel myslí zdravě a užitečně, pouze když myslí na sebe. Kdyby myslel víc na společnost a na kolektiv nebo by v myšlenkách obsedantně kroužil kolem nějaké zbytečnosti, udělal by pro své zdraví lépe, kdyby nemyslel vůbec.

Najít správný poměr mezi „my“, „ty“ a „já“ je z hlediska zdraví důležitější než všechny léky, podpůrné preparáty, chemoterapie, ozařování, antioxidanty, aspiríny a vitamíny dohromady. Rozdat se, byť jen v symbolickém slova smyslu, může znamenat v doslovném slova smyslu konec existence.

Možná by nám pomohlo, kdyby nějaký úderný sochař usochal sochu Nemyslitele. Potom by se socha Myslitele postavila nebo posadila vedle sochy Nemyslitele a za chvíli by nikdo nevěděl, která je která. Nastala by poučná chvílka k zamyšlení.

Každý z nás v určité fázi svého života něco chce, chce něčím být a chce něco dělat. Každý má osobní touhy a přání a každý občas kuje plány do budoucna a to i v případě, že se právě nalézá v bezvýchodné situaci, je ve vězení nebo leží v nemocnici po těžkém úrazu.

Říká se, že naděje umírá poslední, ale není tomu tak. Někdy umře dříve než její majitel, což se navenek projeví částečnou nebo úplnou ztrátou osobnosti. Člověk bez osobnosti, bez paměti a bez plánů jakoby neexistoval.

Kdo je kdo

Nejenom mistr tesař, ale i zenový mistr se občas utne. Typický zenový mistr nic nechce, snad možná jen kromě toho, že chce být dobrým zenovým mistrem, takže nic neplánuje a nic od budoucnosti neočekává. Nebo možná očekává a plánuje, ale jen to, že nebude nic očekávat a plánovat.

Zenový čert aby se v tom vyznal.

Řekli jsme si, že osobnost člověka je obsažena ve všech nervových i tělesných buňkách, je zabudovaná v genech, prostě všude. Možná i v osobních předmětech postiženého. Jakmile začneme ztrácet sami sebe, mohou se buňky zbláznit. A může nastat jev, zvaný zhoubné bujení. Člověk ztratí identitu a začne se měnit v někoho nebo v něco jiného. Většinou to ale neprobíhá tak, že by se housenka zakuklila a proměnila se v krásného motýla nebo spanilou vílu, popřípadě v Gandalfa bílého. Mění se z člověka v nechutnou hromadu ošklivých buněk bez koordinovaného dělení.

Podle Kafkova popisu se Řehoř Samsa ve spánku proměnil v poměrně hnusného, přerostlého brouka. Nevím, jestli už někdo přišel s interpretací povídky Proměna v tom smyslu, že Kafka pomocí depresivní symboliky popisuje vznik rakoviny způsobený krajním odosobněním, ale na různá prvenství jsem už celkem zvyklý.

Nicméně se pomalu dostáváme k druhému jádru poměrně komplikovaného pudla.

Při prožívání sexuálního vzrušení se člověk dostane do zvláštního stavu, v němž ho extaticky rozvířované buňky nutí soustředit se pouze na sebe, na své pocity a na přítomnost. V tantře a v sexuální magii jsou jednoduchá cvičení, založená na dlouhodobém udržování sexuálního napětí a vzrušení a oddalování orgasmu. Je to celkem známá, nenáročná technika, na kterou časem přijde každý, kdo se odhodlá trochu si zaexperimentovat se svým tělem a se svými sexuálními pocity. Když se oddalování orgasmu provádí podle určitých pravidel, dokáže tato technika se stoprocentní účinností zabránit vzniku rakoviny. Většina lidí ale dává rakovině přednost.

Obecně platí, že všechno, co děláme sami za sebe a co za nás nemůže udělat nikdo jiný, nám pomáhá udržet se v přítomnosti. Čili udržet se naživu. Pokud jsme v přítomnosti, můžeme se regenerovat. Když ale stále dokola řešíme minulost nebo se s obsedantní urputností soustředíme na budoucnost, žijeme v nerovnováze. Což znamená zvýšené riziko pádu.

Kouření cigaret a celá řada dalších aktivit, které jsou ve své podstatě škodlivé, na nás působí podle toho, jak je prožíváme a chápeme. Kouření, stejně jako prožitek sexuálního vzrušení drží lidskou mysl v přítomnosti. Zapálíme si cigaretu a kouříme. Nikdo jiný to za nás neudělá. Se sexem je to podobné. Těžko najdu sluhu, komorníka nebo podřízeného, který by se za mě vzrušil, zrovna tak si za mě potom nemůže zapálit cigaretu nebo vypít kafe. Tím neříkám, že vdechování dehtu podporuje zdraví, pouze konstatuji, že kouření může mít svůj pozitivní význam.

V podstatě by se dalo říct, že cigareta, vykouřená „zdravým“ a sebevědomým způsobem, je pro udržení celkového zdraví užitečnější než většina potravinových doplňků.

Pokud se musím stále dokola někomu přizpůsobovat nebo se chovat podle cizích a pro mě i zbytečných pravidel - mohou to být pravidla partnera, partnerky, manžela, manželky, pravidla

rodiny nebo zaměstnavatele - nežiji zdravě. Smutné na tom je, že málokdo může změnit pravidla a způsob svého života.

Pro většinu ekonomických otroků je jakékoliv rozhodnutí ve smyslu konstruktivní změny marné a zbytečné, stejně jako v případě Kafkova Řehoře Samsy. I kdyby se rozhodoval od rána do večera, dopadl by v podstatě stejně. Je jedno, jestli to nazveme osudem, karmou, vlastní blbostí nebo nerozlučným spojením se sociální strukturou společnosti.

V jakékoliv situaci se můžete dožít několika náhod, které mohou změnit váš osud – tím je v podstatě daná vaše budoucnost, do které nevidíte. Čím méně náhod, tím se dá všechno lépe vypočítat a naplánovat. Nečekané náhody představují největší osudová nebezpečí.

Zdravá a šťastná přírodní komunita, kmenové společenství, existující tisíce let mimo západní civilizaci, prožije ve chvíli, kdy začne podléhat vlivu misionářů, krutý šok.

Tam, kde rakovinu do té doby neznali, je jí najednou plno. I zde je to zřejmě díky umělému, násilnému odtržení od kmenových tradic.

Je docela dobře možné nechat si vnutit nové náboženství, pokud se o vás začnou zajímat bohatší bohové. I když to přináší celou řadu dalších komplikací. Například - ne vždy se můžeme ve společnosti, která podléhá sebedestruktivní magii smrti věnovat Královské cestě, neboli Magii života.

Většina lidí, bohužel, automaticky projevuje sklony k agresivními chování nejen vůči svému okolí, ale i vůči sobě. Pokud se člověk může v určité části svého života rozhodnout, kterou cestou se dá, volí zpravidla tu horší. Píši to stále dokola a většina lidí to stále dokola vesele buď nevnímá nebo na to zapomíná.

Mnohokrát jsem již psal o své rodině. Jeden vedle druhého vystupovali v mém životě jako skvělí komici, téměř až humoristi. Prostě šaškové, kašpaři, neskonale hloupí lidé, kteří si o sobě mysleli, že mají autoritu. Všichni měli rakovinu, tedy ne společnou, každý měl svoji, osobní a buď na ni zemřeli nebo museli být operováni. Často i několikrát. Prý je to v genech (smích). Tohle tvrzení jsem v rodinných kruzích slyšel často.

Děda, bába, matka, fotr, všichni měli v genech rakovinu, žlučnickové kameny, ledvinové kameny, mozkové mrtvice (málem jsem teď napsal „mozkové kameny“, ale asi bych nebyl daleko od pravdy), vysoký tlak, nízký tlak, rakovinu prsu, rakovinu tlustého střeva a vždycky, když jsem měl odvážné nebo sebevědomé řeči na téma zdraví, tak mi říkali, jen počkej, až ti bude třicet... bylo mi třicet a - jen počkej, až ti bude čtyřicet... bylo mi čtyřicet a pořád nic. Však se tak blbě nesměj, až ti bude padesát... bylo mi padesát a spíš jsem se nemocí zbavoval a celkově se uzdravoval, přestal jsem mít, jak jsem již naznačil i chřipky, angíny a virózy. A opět jsem slyšel, až ti bude šedesát, tak tě smích přejde. Bylo mi šedesát a jediné, co mě přešlo, byla chuť se s nimi bavit. Bába byla po operaci, dělali jí vývod, potom umřela, i s vývodem, ani se nestačila se mnou rozloučit. Nebo spíše nechtěla. Jmenovala se Polínková a byla neústupná, tvrdohlavá, psychopatická. Klasik by řekl, zlá žena. Celý život se snažila někoho ovládat. Nakonec to odnesl náš děda, který byl spíše řemeslník, truhlář než psycholog. Po smrti babičky ještě nějakou dobu seděl doma, čuměl na televizi a do zdi, potom byl operovaný na rakovinu, jak už bylo v naší rodině zvykem a tiše skončil v prázdném bytě, který mu mezitím vybílil, ale pouze v přeneseném slova smyslu, jeho příčinlivý syn, můj strýc Jarek.

Druhý děda a babička byli už dlouho po smrti a jejich syn, můj otec, měl mozkovou příhodu a potíže s prostatou. Taky s ním moc velká sranda na stará kolena nebyla.

Matka prodělala těžkou mozkovou příhodu, infarkt a předtím byla dvakrát na operaci s rakovinou prsu (ani nevím, jestli s tím někdy běhala za Avon...), můj strejda, její bratr musel na komplikovanou operaci tlustého střeva, udělali mu nejdříve vývod, to ho moc nebavilo, tak si nechal udělat plastiku a hned nato šel na operaci s kolenem. Kdyby mu tenkrát